اخبار

تمجید پدر یک شهید غواص از نمایش «دریادلان»

پدر شهید حسینعلی بالویی، غواص خط‌شکن از نمایش «دریادلان» تقدیر کرد و گفت: به رهبر انقلاب تبریک می‌گویم که جامعه ما چنین جوانانی دارد که حماسه شهدای غواص را به تصویر می‌کشند. به‌گزارش تسنیم، اصغر بالویی، پدر شهید بالویی در ادامه تصریح کرد: از همه مسؤولان کشور می‌خواهم از اینگونه نمایش‌ها حمایت کنند تا فرهنگ شهدا ترویج پیدا کند و خون آنها پایمال نشود. «دریادلان» جدیدترین نمایش کارگاه تئاتر خیابانی ایران است که انتظار مادر شهیدی را که سال‌هاست فرزند خود را ندیده است روایت می‌کند.

■■■

سیروس همتی، نویسنده و کارگردان تئاتر:

آقای وزیر فرهنگ، برای تئاتر آستین بالا بزنید!

سیروس همتی، بازیگر، نویسنده و کارگردان تئاتر چندان دل خوشی از وضعیت کنونی سالن‌ها و نمایش‌ها ندارد و آن را در منافات با شعار «سال تئاتر» می‌داند. به گزارش تسنیم، این هنرمند باسابقه تئاتر در واکنش به اوضاع فعلی تئاتر عنوان کرد: «ای‌کاش امسال «سال تئاتر» نام‌گذاری نمی‌شد! ای‌کاش می‌شد از وزیر محترم بخواهم تا وعده‌هایش را درباره «هنر مظلوم تئاتر» عملی‌تر کند. جناب وزیر! بعد از حدود یک سال تعطیلی، تالار سایه این شد؟ آیا در قیاس با مهروموم‌های قبل این تغییرات در این سالن، مطلوب است؟ وی افزود: «آقای وزیر! آستین بالا بزنید! قرار بر این بود که امسال با همکاری وزارت فرهنگ و رسانه ملی، تله‌تئاتر جدی گرفته شود، ۷ ماه از سال گذشت و هنوز هیچ خبری نیست. خانواده تئاتر و امثال من که دغدغه تئاتر داریم هنوز نمی‌دانیم آیا تئاتر شهر به جشنواره فجر امسال می‌رسد؟ این بازیگر سینما و تئاتر ضمن انتقاد از عملکرد گذشته حسین طاهری در اداره کل هنرهای نمایشی از نحوه تعامل مدیر فعلی تقدیر کرد و گفت: از محاسن مدیریتی مهدی شفیعی این است که برخلاف مدیر پیشین با روی باز از اهالی تئاتر استقبال و امور تئاتر را پیگیری می‌کند و از نزدیک با مسائل تئاتر در تماس است.

■■■

پیام مدیرکل مرکز هنرهای نمایشی به مناسبت درگذشت هما روستا

اندوه تئاتر

مهدی شفیعی، مدیرکل هنرهای نمایشی در پی درگذشت هما روستا، هنرمند پیشکسوت تئاتر و سینما پیام داد. در یادداشت شفیعی آمده است: «تئاتر اندوهگین است. اندوهگین از تماشای صحنه‌ای که از حضور بانوی خویش «هما روستا» تهی شده است. در مرگ او که تئاتر را ستایش زندگی می‌دانست سکوت می‌کنیم و نام او را که سخاوتمندانه برای مردم زیست و برای مردم آفرید پاس می‌داریم. بی‌شک نام او همچون نام استاد فقید تئاتر «حمید سمندریان» برای همیشه شعله‌بخش صحنه تئاتر خواهد بود. در این سفر که کسی را از آن گریزی نیست به بدرقه‌اش دست به سینه می‌گذاریم. تئاتر نام دیگر هما روستاست، نامش را پاس بداریم.»

■■■

برگزاری عصر شعر غدیر با حضور شاعران آیینی

به مناسبت عید سعید غدیر و در گرامیداشت واقعه تاریخی و سرنوشت‌ساز غدیر خم، ویژه‌برنامه فرهنگی و ادبی عصر شعر غدیر از سوی فرهنگسراهای تهران برگزار می‌شود. این ویژه‌برنامه با حضور شماری از برجسته‌ترین شاعران آیینی کشور برگزار می‌شود و طی آن شاعران گزیده‌ترین اشعار خود را درباره شکوه و عظمت واقعه غدیر خم و موضوع ولایت قرائت خواهند کرد. ویژه‌برنامه عصر شعر غدیر به همت فرهنگسرای تهران، با همکاری مجمع شاعران اهل بیت(ع) و معاونت اجتماعی شهرداری منطقه ۲۲ و با حضور شهردار منطقه، روز چهارشنبه ۸ مهر از ساعت ۱۵ و ۳۰ دقیقه در مجتمع فرهنگی امام علی(ع) به نشانی شهرک گلستان، بلوار گل‌ها، پاس ششم میزبان علاقه‌مندان است.

■■■

اعتراض کشورهای مسلمان به حضور نویسنده مرتد در فرانکفورت

قرار است سلمان‌رشدی، نویسنده کتاب موهن «آیات شیطانی» سخنران کنفرانس مطبوعاتی در افتتاحیه نمایشگاه کتاب فرانکفورت باشد و موضوع سخنرانی او آزادی بیان است! به گزارش «تسیم»، شهرام‌نیا، مدیرعامل موسسه نمایشگاه‌های فرهنگی ایران از ارسال نامه اعتراض‌آمیز کشورهای مسلمان برای حضور سلمان‌رشدی، نویسنده مرتد خبر داد. این در حالی است که میهمان ویژه نمایشگاه امسال یک کشور مسلمان است و انتخاب سلمان‌رشدی به عنوان سخنران افتتاحیه نشان از شیطنت مسؤولان برگزارکننده این نمایشگاه دارد.

نقدی بر نمایش «کالیگولا» به کارگردانی همایون غنی‌زاده

انحراف به چپ و سبقت غیرمجاز!

نمایشنامه «کالیگولا» برداشتی خاص از زندگی سومین امپراتور روم بوده که در سن ۲۱ سالگی بر تخت امپراتوری نشست و در سال ۴۱ میلادی کشته شد. این اثر مطرح آلبر کامو تاکنون اجراهای متعددی در کشورهای مختلف و از جمله در ایران داشته است که از جمله آنها می‌توان نمایش «کالیگولا شاعر خشونت» به کارگردانی آتیلا پسیانی در سال ۱۳۸۲، نمایش «کالیگولا» به کارگردانی مهبود مهرنوش در سال ۱۳۸۴، «کالیگولا» به کارگردانی همایون غنی‌زاده در سال ۱۳۸۹، تله‌تئاتر «کالیگولا» به کارگردانی قطب‌الدین صادقی، پخش شده از شبکه ۴ سیما و اجرای جدیدی از این نمایش به کارگردانی همایون غنی‌زاده در سالن تازه‌تأسیس هما را که اشاره به مرحوم هما روستا دارد، نام برد. همایون غنی‌زاده پیش از این «کالیگولا» را ۵ سال قبل در جشنواره تئاتر تالین در کشور استونی اجرا کرده بود. در اجرای «کالیگولا» نظرات چندگانه در ساختار آن موج می‌زند و یک دراماتورژی کارآمد و کاربردی از پس همسویی و یکی‌شدن متدها و نظریه‌ها در دل مجموعه برآمده است. اول اینکه رفتار و گفتار بازیگران متقاطع و بریده‌بریده به نظر می‌رسد. رویکردی که در اجرای آثار «یان‌فوسه» نروژی در فرانسه به روایت تینوش نظم‌جو متداول شده است. در این اثر نمایشی هیچ بازیگری معمولی راه نمی‌رود و ضرباهنگ بیانی نیز با تیک‌تاک عقربه ساعت همخوانی نشان می‌دهد و انگار تصنعی در حرکات و گفتارها لحاظ شده و آدم‌ها از شکل معمول خارج و دچار رفتارهای بیومکانیک شده‌اند. به گزارش تسنیم، با تماشای «کالیگولا» و خواندن «کالیگولا» این سوال مطرح می‌شود که غنی‌زاده در چه چیز اغراق کرده است؟ کلیت اثر که همان است و همان چیزی را که می‌خوانیم بر صحنه تماشا می‌کنیم. چندانِ تغییری در دیالوگ‌ها حس نمی‌کنیم و شاید اصلاً دیالوگی را به واسطه حواس پنجگانه‌مان حس نخواهیم کرد. در واقع آنچه بیش از دیگر مسائل ذهن مخاطب جست‌وجوگر را با تماشای یک اثر نمایشی برگرفته از یک متن مشهور درگیر می‌کند، دریافت کارگردان از متن اصلی است. در اینجا منظور آن است که غنی‌زاده به چه میزان موفق به خوانش نمایشنامه کامو شده و تا چه‌اندازه از اندیشه فلسفی وی بهره برده است. در این میان این سوال نیز مطرح می‌شود که آیا کارگردان ملزم به رعایت و حفظ اندیشه‌های مؤلف است یا آزادانه می‌تواند در میان کلمات بتازد. هدف غنی‌زاده از این نوع اجرا چندان روشن نیست، چرا که تمایلی به بیان خوانش خود از متن ندارد و آن را به نوعی «آفت تئاتر» می‌داند. با این حال می‌توان گفت روش اجرایی غنی‌زاده بشدت وامدار نوع مجللی از تئاتر غربی است. به‌طور خلاصه باید گفت اجرایی غربی از متن کامو است اما مساله مهم اینجاست که کامو چندان روی خوشی به تفکرهای رایج غربی و شرقی نشان نداده است. این نویسنده در «انسان طاغی» به تمدن غربی، پیشرفت و جهان مدرن انتقاد می‌کند و همواره در آثار خود با دیده حقارت به این ۳ عنصر نگاه کرده است. اجرای غنی‌زاده واجد هر ۳ مورد تمدن غربی، پیشرفت و جهان مدرن است؛ بویژه ۲ مورد آخر. فرض کنید پیشرفت و مدرنیته – نه مدرنیسم – را از اثر غنی‌زاده بگیریم؛ حال چه باقی می‌ماند؟ هیچ چیز، تنها چند حرکت بدن و دیالوگ‌هایی که کامو خلق کرده است. آن گاه دیگر دکور محلی از اعراب ندارد. توانایی در پرتاب اشیا و ریخت‌وپاش مواد غذایی وجود ندارد. دیگر نمی‌توان یک همزن ویژه خمیر نان در میان صحنه داشت! و آتیلا پسیانی را روی صندلی الکترونیک نشاند. با تماشای «کالیگولا» حتی این حس برای مخاطب شکل می‌گیرد که اگر نمایش در آشپزخانه شدنی است و اگر وجود یک وان حمام هم شدنی است، پس می‌توان «کالیگولا» را هر جایی اجرا کرد، حتی می‌تواند در یک آرایشگاه رخ دهد! چون در نمایش غنی‌زاده، تعمیم یک عنصر به کل اثر شدنی است. باید به صراحت گفت مخاطب غنی‌زاده مجالی برای حلاجی دیالوگ‌های «کالیگولا» پیدا نمی‌کند. مخاطب میان دیدن و شنیدن دچار تردید است. بدون شک دیدن بر شنیدن غلبه می‌کند و بدون شک غنی‌زاده وقع چندانی بر دیالوگ‌های کامو ننهاده است. گاهی اوقات در اوج یک دیالوگ خوب، طنین موسیقی چنان فضا را پر می‌کند که دیالوگ نه اینکه حرام؛ بلکه به عمد مثله می‌شود. اینکه غنی‌زاده تعمداً دست به چنین کاری زده، محل شک و تردید است. او هیچ دلالتی از چگونگی خوانش متن کامو یا حتی دیدگاهش نسبت به فاصله متن تا اجرا را ارائه نداده است. او چنین کاری را آفت می‌داند؛ یعنی صحبت کردن درباره تشریح اثرش. او فقط روی یک مساله پافشاری می‌کند: جذب مخاطب و نکته قابل تأمل همین است. غنی‌زاده مانند بسیاری دیگر به دنبال جذب مخاطب است و می‌خواهد مخاطبش را روی صندلی میخکوب کند و او را محو تماشای اثرش سازد تا در انتهای نمایش جانانه تشویقش کند. در نمایش «کالیگولا» غنی‌زاده به لطف «هدف، وسیله را توجیه کرده است» به این مهم دست می‌یابد؛ چون مخاطبش دوست دارد نمایشی خارق‌العاده و عجیب ببیند و اگر تنها رسیدن به تماشاگر برای آفریننده اثر مهم است، به هر نحوی می‌توان همه چیز را توجیه کرد!

■■■

گزارش

گردهمایی هنرمندان در راستای برخورد با عوامل فاجعه منا

پریشانی عشق در مرگ سفیران الهی

مرتضی اسماعیل‌دوست: پریشانی عشق در مرگ سفیران الهی با دستان ننگین سعودی‌ها رقم خورد. باید راز این دردناکی را جست و دنبال کرد. ابعاد گسترده فاجعه منا که با بی‌تدبیری مسؤولان سعودی رخ داد با افزایش کشته‌شدگان ایرانی و وضعیت نامشخص دیگر حجاج همچنان ادامه دارد و در این بین هنرمندان نیز واکنش‌های انسانی خود را در این چرخه زوال انسانیت ادامه می‌دهند. در ادامه درخواست‌ها برای برخورد قانونی با سران بی‌کفایت سعودی، عصر دوشنبه ۶ مهرماه هنرمندان کشور در محل ساختمان شماره ۲ خانه سینما گردهم آمدند تا ضمن همدردی با بازماندگان فاجعه منا به دنبال مسیری برای پیگیری ماجرای رخ‌داده باشند. در ابتدای این گردهمایی، فرشته طائرپور، از تهیه‌کنندگان سینما، شعر «اشکی در گذرگاه تاریخ» را قرائت کرد. این فعال سینمایی حضور هنرمندان در این گردهمایی را در راستای سوگواری فرهنگ دانست و خطاب به حضار گفت: میزبان همه ما در این گردهمایی، «فرهنگ» است... که بی‌وقفه و با رخ دادن هر حادثه خونباری، از انسان می‌پرسد: «چرا؟» با عبور هر کودک هراسیده، از سیم‌های خاردار مرزهای بیگانه، می‌پرسد: «چرا؟» با غرق شدن هر قایقی از مهاجران بی‌مقصد، در آب‌های بی‌ساحل، می‌پرسد «چرا؟» طائرپور در ادامه خواسته هنرمندان را اینچنین بیان کرد: مشارکت فعال فیلمسازان ایرانی در کمیته‌های حقیقت‌یابی که دولت ایران برای رسیدگی به اتفاقات اخیر مکه تشکیل می‌دهد، از مطالبات جدی «خانه سینما» در گردهمایی امروز ماست. در ادامه مراسم اکبر نبوی، منتقد و تهیه‌کننده سینما و تلویزیون یکی از سروده‌های خود را به مناسبت درگذشت حجاج در عربستان قرائت کرد و سپس نوبت به رئیس سازمان سینمایی رسید که از جگر خونین خود از این حادثه بگوید. دکتر حجت‌الله ایوبی درباره برخورد نامطلوب سعودی‌ها در منای حجاج افزود: ۲ روز پیش یکی از دوستان از سازمان حج و زیارت تماس گرفت و بسیار از برخورد غیرانسانی و اجازه بدهید بگویم وحشیانه میزبان و کسانی که باید حامی حجاج می‌بودند و خود را خادم‌الحرمین می‌دانند، گلایه کرد. رئیس سازمان سینمایی گفت: جامعه سینمایی ایران و جامعه فرهنگی ایران نگاه می‌کنند و می‌بینند که خاندان آل‌سعود و حکام عربستان‌سعودی چه می‌کنند و کسانی که مقصر هستند چه خواهند کرد؟ آیا این فاجعه قابل جبران است و آیا جبران خواهند کرد یا نه؟ همین‌طور ما نگاه می‌کنیم به رفتار سازمان‌های بین‌المللی و دولت‌های دیگر که داعیه حقوق‌بشر دارند، همه آنها امروز در معرض یک آزمون سخت هستند. بی‌شک جامعه ایران و سینماگران ایران از این فاجعه نخواهند گذشت و آن را پیگیری خواهند کرد.

نگاه

عناصر دستیابی به تئاتر ملی

در جست‌وجوی هویت

فرهنگ و تمدن ایرانی از قدیم به‌عنوان یک فرهنگ شرقی با فرهنگ و تمدن غرب که از یونان و روم نشأت می‌گرفته، رقابت می‌کرده است و اگر همچنان تئاتر ملی ما می‌خواهد بازگوکننده این فرهنگ و تمدن کهن و اصیل باشد، باید در جایگاه و منزلت واقعی خود به‌کار رود و شأن دین و هویت خود را در نظر بگیرد، چرا که بدون تحقیق در گذشته و کسب آگاهی و دانش تاریخی، ضربه سهمگینی بر تئاتر ملی و فرهنگ این کشور وارد خواهد شد. نمایش‌های سنتی و آیینی ما همچون سیاه‌بازی، حاجی‌فیروز، تخت‌حوضی، پرده‌خوانی، پهلوان‌بازی و تعزیه از جمله نمایش‌هایی است که مختص فرهنگ ایرانی و اسلامی است اما تاکنون ظرفیت‌های تکنیکی آنها به‌درستی شناخته نشده است. باید شکل و شمایل این نوع تئاترهای ملی را تغییر داد طوری که به فرهنگ‌مان هم ضربه وارد نشود، مثلا نمایش تخت‌حوضی می‌تواند احیا شود ولی به شکل و شیوه جدید زیرا دیگر نه حوضی وجود دارد، نه تختی و با تغییر شیوه‌های آن می‌توان در پایداری این تئاتر ملی کوشید. بحث درباره «تئاتر ملی» نیازمند رویکردی عمیق، دورنگر، جامع و کامل در وجوه و ابعاد فرهنگ و تاریخ این مرز و بوم است. متاسفانه امروز نگاه وارداتی به هنر نمایش و کم‌توجهی به نویسندگان و پژوهشگران ضربه سهمگینی بر ریشه‌های فرهنگی و آیینی و مذهبی تئاتر و فرهنگ چند هزارساله ایران وارد کرده است. تئاتر ما به جای ملی‌بودن، بیشتر وارداتی است و حتی در آکادمی‌ها به‌جای آموزش و شناخت هویت تئاتر ملی بیشتر از تئاتر غرب گفته می‌شود. امروز خیلی از هنرمندان تئاتر ما مکبث و اتللو را بیشتر از شخصیت‌های شاهنامه می‌شناسند و این یک آسیب بزرگ برای فرهنگ و تئاتر ملی ما است. چندان بدون حساب هم نگفته‌اند که فرهنگ یک کشور را می‌توان از تئاتر یک کشور شناخت. در فرهنگ جدید، ما بسیاری از مزایای فرهنگ قدیم را هم از دست داده‌ایم همان‌طور که در تئاتر جدید، هویت تئاتر ملی را از دست داده‌ایم و علت اصلی آن بهره‌گیری ما از تئاتر غرب و سبک‌های به‌وجود آمده در اروپاست در واقع تئاتر ملی هویتش را در میان این سبک‌های وارداتی گم کرده است. همانا در این رهگذر نپرداختن به امور پژوهشی و تحقیقی هم مزید بر علت بوده و سنجش هنرهای نمایشی داخلی با معیارهای اروپایی ظرف این سال‌ها بسیاری از استعدادهای جوان را به بیراهه کشانده و سد راه خلاقیت و نوآوری در هنر نمایشی کشور بوده است، به‌طوری که در عرصه نمایشنامه‌نویسی، نویسندگان هم بیشتر اقدام به کپی‌برداری از آثار اروپایی می‌کنند. این در حالی است که هرگز پژوهشگران ما به دنبال ثبت و ضبط مشخصه‌های تکنیکی و محتوایی نمایش‌های ایرانی که در نوع خود کم‌نظیر و منحصر به فرد هستند نبوده‌اند و در هر ۲ عرصه نقد و پژوهش به دنباله‌روی فرهنگ اروپایی گرایش داشته‌ایم. مسائلی همچون دلایل رکود مقطعی تئاتر در ایران، تئاتر و ارتباط آن با هویت ایرانی، تئاتر بومی و جایگاه آیین‌های نمایشی در این عرصه، ضعف درحوزه نگارشی نمایشنامه، تئاتر اجتماعی و مسائل این عرصه، مسائل و مشکلات مدیریتی، تئاتر دولتی و تئاتر خصوصی، تکنیک‌های خاص تئاتر ایرانی، تئاتر ملی و راه‌های رسیدن به هنری با رنگ‌وبوی ایرانی و تئاتر شهرستان و ریشه‌های آن در خرده‌فرهنگ‌های هر منطقه، چگونگی اداره تئاتر کشور و اقتصاد تئاتر از جمله مسائلی است که هرگز به‌طور جدی از سوی هیچ پژوهشگری به آن پرداخته نشده است. پس برای رسیدن به خاستگاه اصیل ایرانی، باید به تحقیق در آیین گذشته خود دست زده و به بازآفرینی آثار با هویت ملی و آیینی‌مان اقدام کنیم.

بازتاب

همراهی تئاتر با مبارزات مردم فلسطین

منظره‌ای از خون و آزادی

اتوبوس آزادی یک نوآوری در تئاتر برای آزادی و فرم پلی‌یک است که با استفاده از تئاتر اینتراکتیو به دنبال مفاهیمی ارزنده چون «شهادت دادن، افزایش آگاهی، ایجاد اتحاد در سراسر سرزمین اشغالی فلسطین و فراتر از آن» است. سال گذشته هنرمندان فلسطینی و متحدان آنها از سراسر دنیا در توری ۹ روزه برای همبستگی که توسط ۱۱ گروه در کرانه باختری برگزار شده بود شرکت کردند. آنها پیش از این توری در اردن و مصر برگزار کردند و با اجرای داستان‌هایی از قیام‌های مردمان سوریه و مصر با جوامع محلی ارتباط گرفتند. به گزارش مجله گزارش تحلیلی انگار، «بن ریور» کارگردان گروه اتوبوس آزادی درباره ایده به‌کارگیری این نمایش فرم‌گرا گفت: ایده این نمایش در دسامبر ۲۰۱۱ مطرح شد زمانی که یک گروه از فعالان فلسطینی در جهت اعتراض به جریان موجود، سوار اتوبوس‌های یهودیان شده و دستگیر شدند. این رخداد که پخش زنده داشت، توجه بین‌المللی زیادی به دست آورد. ما با تکیه بر تاریخچه مبارزات مردمی از مردم دعوت کردیم داستان‌هایی را درباره تحریم‌های تاریخی و اعتصاب‌های عمومی و اعتراضات خلاقانه که در زمان اولین انتفاضه شکل گرفته تعریف کنند. به علاوه ما یک تئاتر پلی‌یک با غزه توسط ویدئو کنفرانس داشتیم. این کارگردان تئاتر درباره تاثیر اجراهای این گروه در وضعیت زندگی فلسطینیان افزود: ما در میان درختان زیتون در تکه‌ای زمین اجرا داشتیم. بالای آن تپه زیبا خانه‌ای بود که قرار بود ویران شود اما پس از تجمع‌ها و فعالیت‌های دیگر از ویرانی نجات پیدا کرد و به جای آن معمار این دیوار تصمیم گرفته بود یک دیوار از سیم‌خاردارهای الکترونیکی ۴ متری دور خانه بکشد و تنها راه ارتباط با روستا برای ساکنان آن خانه عبور از تونلی بود که از زیر دیواری که خانه آنها را احاطه کرده رد می‌شد. بن ریور از تلاش‌های انجام شده در باب آزادی مردمان فلسطین احساس رضایت و اضافه کرد: «در این لحظه من احساس آزادی می‌کنم»؛ مقابل منظره‌ای از ارتش تا دندان مسلح حاضر در صحنه! و برای من این گفته به معنی قدرت هنر و همبستگی جنبشی است برای دادن امید دوباره به مردمی که مبارزه می‌کنند. نکته‌ای که در این داستان وجود دارد این است که ما چطور می‌توانیم کمک کنیم به شکستن این از هم گسیختگی و مردم بخش‌های مختلف فلسطین را گرد هم بیاوریم. زیرا در این برنامه فلسطینی‌های بسیاری از بخش‌های مختلف حضور داشتند.

رویدادها

تجلیل ورایتی از معرفی فیلم «محمدرسول الله(ص)» به اسکار

سایت معتبر سینمایی ورایتی با اعلام انتخاب فیلم «محمدرسول الله(ص)» از سوی ایران برای بخش فیلم خارجی‌زبان اسکار، بار دیگر از این فیلم تجلیل کرد. در گزارش ورایتی آمده است: این فیلم که پرهزینه‌ترین فیلم ایرانی است که تاکنون ساخته شده بیش از ۴۰ میلیون دلار هزینه داشته، ویتوریو استورارو آن را فیلمبرداری کرده و ای‌آر رحمان آهنگساز هندی آهنگ آن را ساخته است. ورایتی با یادآوری اینکه این فیلم فتوای یک گروه تندروی سنی هندی را در اعتراض به تصویر حضرت رسول اکرم(ص) به دنبال داشت، از هر نوع تصویر کردن ایشان به عنوان تابو در میان برخی سنی‌ها یاد کرده است. یادآوری جمله‌ای از منتقد ورایتی که نقدی تحسین‌آمیز بر فیلم نوشته بود از جمله اینکه در فیلم تنها تصویر حضرت محمد(ص) از پشت استفاده شده، پاسخی است که این سایت سینمایی به اعتراض تندروها می‌دهد. اکران این فیلم در ۳۲۰ سالن سینما در ایران و نمایش آن به عنوان افتتاحیه جشنواره فیلم مونترال در تاریخ ۲۷ آگوست از دیگر مسائلی است که در این خبر مورد توجه قرار گرفته است. ورایتی می‌نویسد: این فیلم تاکنون در باکس‌آفیس داخلی ۷۰ میلیارد ریال فروش داشته که تقریبا برابر با ۲ میلیون دلار است و نشانه توجه به این فیلم در داخل ایران است.

■■■

درهای بسته وزارت ارشاد روی جشنواره رسول آفتاب!

دبیر پنجمین دوره جشنواره مردمی رسول آفتاب گفت: جشنواره در سال‌های گذشته در حوزه داستان، خاطره، عکس و کاریکاتور برگزار می‌شد و امسال بخش شعر هم اضافه شده و ما این جشنواره را در ۵ بخش ذیل شعار «من انقلابی‌ام» دنبال خواهیم کرد. به‌گزارش تسنیم، رحیم مخدومی، دبیر جشنواره در نشست خبری پنجمین جشنواره مردمی رسول آفتاب افزود: ۳ سرفصل فتنه، بیداری و مقاومت برای این جشنواره در نظر گرفته شده است. در ذیل موضوع فتنه، موضوعات فتنه ۸۸ و بازگشت فتنه‌گران را داریم و موضوع بعدی نیز به مسائل تحریف خط فکری حضرت امام اختصاص دارد و به اسلام تکفیری و تشیع انگلیسی و موضوع فتنه صهیونیستی در سرزمین منا خواهیم پرداخت. همچنین در ذیل موضوع بیداری به بیداری اسلامی و روشنگری جهانی، نامه امام خامنه‌ای به جوانان اروپا و آمریکای‌شمالی، نهضت پیاده‌روی اربعین و واقعه ۷ تیر می‌پردازیم. دبیر پنجمین جشنواره مردمی رسول آفتاب تصریح کرد: در مساله مقاومت هم در این جشنواره به موضوع اقتصاد مقاومتی، مدافعان حرم، مساله فلسطین و جنگ‌های نیابتی و حماسه‌آفرینان موشکی و فناوری هسته‌ای خواهیم پرداخت. مخدومی ادامه داد: نکته پایانی بنده توصیه به مسؤولان فرهنگی کشور است و می‌گویم اگر اینها هم به این روحیه انقلابی متمسک شوند و برای گره‌گشایی عزم خود را جزم کنند، قطعا از وضعیت کنونی بهتر خواهد بود. در دولت‌های گذشته همواره ما سهم نیروهای انقلابی و پرشور را کم دیده‌ایم و معمولا در حق نیروهای پرشور انقلابی اجحاف صورت می‌گیرد و امسال ۲ سال است درهای معاونت فرهنگی وزارت به جرم انقلابی بودن روی جشنواره رسول آفتاب بسته است.

■■■

شهردار تهران در اختتامیه جشنواره تئاتر شهر:

تئاتر را عمومی‌تر و مردمی‌تر می‌کنیم

مراسم اختتامیه چهارمین جشنواره تئاتر شهر با حضور محمدباقر قالیباف، شهردار تهران برگزار شد و با انتخاب برگزیده‌های هیأت داوری به کار خود پایان داد. به گزارش مهر، محمدباقر قالیباف در اختتامیه جشنواره تئاتر شهر با اشاره به اینکه تئاتر در ۲ سال آینده عمومی‌تر و مردمی‌تر خواهد شد، عنوان کرد باید شور و حرارت جوانان را در مسیر درستی هدایت کرد. قالیباف ضمن گرامیداشت هفته دفاع‌مقدس و تسلیت درباره فاجعه منا به ملت ایران، افزود: در ۷ سال گذشته هیچ وقت هیچ کاری را بدون توجه به جنبه فرهنگی و اجتماعی آن انجام ندادم زیرا معتقدم هنر زبان بین‌المللی و قابل فهم برای تمام نسل‌ها و فرهنگ‌ها است. وی تئاتر را به‌عنوان مادر هنرهای نمایشی دانست و تاکید کرد: تئاتر تاثیرگذارترین هنر در زندگی مردم است و به همین خاطر برای ما هم مهم است. در شهرداری تهران تلاش کردیم با کمک پیشکسوتان تئاتر و گروه‌های جوان تئاتری برای ارتقای تئاتر حرکت کنیم.